

ралним стаю, о розвязованю жеидби. Но едно и пак може да ше дума, же народ инак задовольни: не чув ше о ніяких виступох проти влади, мир влада.

Большевики почали дораз перших рокох по шпетовой войни з противирску роботу. Особено ше руцели на мале число католикох. А шницко з мерзосци гу Риму. З початку почали з преганянем вельких церковних достоїственикох. Една новина описує муки, а якими ше мучело владикох. „Теди (дума ше перших повойпских рокох) — би знали привязан владика за хвост збешнелого коня, або би их полїчали з лядову воду дотлі док ше не змарзли. Но розумліво же так слабо успевали, (народ инак не охабял виру) и тота навала на Церкву (православиу) була даремна. То и сами обачели и престали з силу“.

Почало ше з новинством. Влада выдавала новини, котри скоро у каждим числу бешедовали проти вири и церкви. Хиби панцох и вооцие були патрени преа вельке повескадло и так ше швет яван Русі криво обавесцовал о приликох у рускей жеми.

Особено ше старали за дзеци и їх виговане. Добре розумели: на младших швет остава. Дзеци побрали од родичох и воспитовали у державних конвиктох, семана-

рох. Тот конвикти були поставени 1922. року и було их до 6000, у котрих жило 54000 дзецох. Ту не було ніякей дисциплини и чистоти. Дзеци спали и на голей жеми або по двойо, тройо на посцелкох. На 40 дзеци приходзи б танери. Не умиваю ше дзеци длузи час, а ходза боси. Прето ше розширели розлични хороти. 1923. року мушена держава пре ленски утарпуц вельо таких семинарох. Нешка их вст 2000 з 22000 дзецох.

О даяким вирским духу не може буц бешеди. Исто вредн и за морал. Вооцие большевики видаз у вири силу, з котру ше бидне роботніцтво прага до ярму капитализму, буржоазіи. Понятіе моралу заправо ані не постої. Школи маю зверху: виховац дзеци у пролетерским духу революцій и роздуц мерзкю гу класом и волю за класни треца.

Яки успих такого воспитованя? Негативни, ясно. Младеж вема ганьби, у недобрим перна. У одним часопису споминѧ ше еден слуцай, у котрим ше може видзиц слика младежи: „Дзиви виступи противири лем моцнею свідомоц вирнікох. Знаю вацей раз привезц до церкви ташки и вод служеньом луца да сметаю швет. Вацей раз приде, да деден до вичного шветла припалі цїгар“. Наисце

таке воспитоване, заправо упресцоване младежи, муши ше посановац. Кед уж младших одбили од Бога сцу и старших. Но ту чежше. Келї пострадали лем прето, же не сцели пристац гу противирскей политики большевикох! Учени людзе котри не були з німа, а не могли поїсц, сцекнуц, па вец обичних роботніци и парастн, напли шмерц. Но попри шницким тим вирска свідомоц моцна и отпор вирнікох вельки. Церкви, котрих вельке число поваляне, правя ше а нова. Кед ше на едней сходаки роботнікох бешедовало о тим, да ше не шветкує Велька ноц буц бешенїк вишмеяни. За ним припол еден паноцц и повед два слова: „Христос воскрес!“ Кляккане настало по цалей сали. — У театру ше дывала едина представа. Пре ей содержину мушена ше претаргнупц (Народ ше бунел). Як ше може видац не мож вигнац Бога з руского народу и вооцие з швета. То показує, же руски народ инак християнски, и же лем зашлелепя од комунистох охабел на час Бога.

На суд привели едну жену. Теди ише було строїо забранене буц у церкви на богослуженьох. Она лем поведла: „Ви ми можеце вжац живот, но шесце, котре мам, кед сом ше причасцала, не можеце ми одняц“.

У остатні часи обачели руски революционари, же нет розума борцице проти вири. И зато ше мало змирили.

Познато, же у Русіи попри других вицесцох завладац и глад. Папове ше вше показали добротворами руского народу. И кед глад прициснул цалу жеми вец посилали помоц. Но яке подасковане: большевики осудзели папу на шмерц.

Вельки симпатіи хозало з Мексиком. Тоти два держави у велім сличн. А руски посланик кед наступел службу у Мексику гварел: „Наш идеал є ширіц советски идеї и тот систем, котри почива на темельох атеизму. Найприкладнейше польо за тот циль є Латинска Америка а тамошні жителе найлепши фактор.“

Силвестер Саламон.

Широм швета

Бувши габсбургски княз Осиф, котри командовал з австр. войску на талиянским фронту, пошол

тих днєох до Булгарскей, же би ше у мену Мадярскей догварел и потписал пакт приятельства межди

Маш пушку, маш, але ти не знаш, цо то вовк?

Та лем гоньце, не бойце ше, ша вон скорей преїдзе преїг драги як ми там доїдземо.

Я би гонел, да я цигурни, же ти го забїєш Милутине!

О то цигурно лем гоньце!

Як можеш буц таки цигурни, кед ши при дзелох служел при войску, та не знаш зос пушки штреляц, ти би го скорей забїл зос дзела.

— Не валяйце фіглі, але гоньце, бо паце уж дораз драгу преїдзе та поїдзе а моцеме го забїц.

— Но кед ши таки цигурни, вец леме. Гайде. Кочияш чмигнул, конї рушли, бачик Милутин знял зос плеца пушку, положел до ней два патрони и чекал док доїду блїжеї.

— Но уж го тераз видзице? — Гварел бачик Милутин кочияшови.

— Не видзим го! Дзе же є?

— Ша паце, праве дошол гу тому мєсцику, цо стої на штрєд нажици.

— Ага: уж го видзим. Але мнє ше видзи, же то пес!

— Та яки пес? ша озда видзице, же то вовк, цошка ма у пискох, цигурно дацо жедел та неше косц.

— А мнє ше видзи, же то древо йому на шиї привязане.

— Та хто би могол вовкови древо привязац? зачудовал ше бачик Милутин.

— Но вовкови не! але кед є пес?

— Та яки пес? видзице, же не пес!

— Но уж цо є увидзиме док доїдземо, — отповед кочияш.

— Правда, же так, лем да ше цо длукей затрима при тим мєсцику док не доїдземо.

— А цо копта скоро зос вовка Милутине?

— То дораз увидзиме, яки є стари, — отповед Милутин. — Лем ви будасце сциха гонїц, я ше спушцим зос коча и будзем штрєлїц, а ви вец, не да ме охабїце!

— Добре не охабим це, лем мнє ше видзи, же то пес, бо ма древо на карку.

— Е, не видзице ви добре, — гварел Милутин.

ФЕЛЬТОН

Сцєл заштрєлїц новка.

Бул красни марцовски дзєнь! Слунко дораз рано почало швїдци. Кед бачик Милутин видзел, яки ше красни дзєнь указує, надумал поїсц на салаш, поопатрац як стої там вовка.

За рас ше позберал, пре-руцел преїг плеца лозарску пушку и вжал до кишєнки даскельо патрони. Жена, хтора до тераз ше дзела, гвари му:

— Нач же береце Милутине пушку?

— Но енци не питаю, же нач. Не знаш, же сом ци лем пред мєлацом читал зос повини, же вовки преходза преїг змарзнутого Дунаю, и тадзи ше зблїжую, па могол деден и до Коцурского хотару приїц, та як би сом ше обранел преа пушки?

— Но ша лем берце, — отповедла жена.

И стим бачик Милутин отворел дзєри и вишол.

Як уж бул на драже, почал баржеї повагляц. Не ипол ані сто крочаї нешо, трафел ше му коч. Зос кочияшом бешедовалі о прешлей жини; яка була гварда, и енци о койчям. Кед нараз бачик Милутин главу подзвигне, очн баржеї отпорн, а вец попатри на кочияша и гвари му:

— Паце бача, цо то там сцєка?

— Дзе Милутине? Я не видзим ніч!

— Ша паце там, доходзи гу тому мєсцику, цо стої на штрєд пажици.

О Милутине я так далєко не видзим.

— Мнє ше видзи, же то будзе вовк, — отповед бачик Милутин.

— Но озда не? гварел кочияш.

— Гей, гей, вон го бачи познам я вовка добре!

— Но кед є вон, вец ше врациме!

— Та цо ше бойце? ша мам пушку!

обима державами. Нїєден од страних наступних несецел ше зос пїм зійсц И на тот способ указали, же су противни роботи того габсбурговца.

Ювнлей уєднєня Румунї. На 10 мая прєславєна торжєствєно дєшєцрочнїца уєднєня румунского народу до єднєй держави.

Латински букви мєсто терашнїх кирилских буду од нового року запровадєни у цєлєй Русїї. Окремпа комїсия уж вїробєла праворїс.

Булгарске длуство. Булгарска влада одредєла, да ше Нємєцкєй вїплаци сума од 17 милиони ша, франки у злату на мєно длуства. Длуство ше будзє вїплаци за 15 роки.

Океан прєшол на чамцу. Язїю, же познати шпортиста Нємєц Милєр прєплївал атлантичєски океан у єднїм чамцу. За драгу трєбал 4 мєсаци.

Крилатица без путнїкох спушєла ше при Нємєцкїм варошу Штєтїну. Людє прибєгли на помєц думаячи, же дахто настрадал, алє як ше зачудовали, кєд у крилатици нїкого нє було. Утвердзєло ше, же крилатица власносц маїора Бїнке, котри ше зос своєю дзївкє дзївгол да лєци. Медзїтїм ше нє знає цє ше з нїма догодзєло.

Вєлька горучава настава уж у дєпєднїх країнох. Так у Румунї дзївгла ше температура на +28 градї. Народ ше наздава добромє урожаю, кєд нє будзє ляду.

Кїрвани 1. май. На першого мая пришло у Бєрлїну до кїрванїх дємонстрацїнох и бїткєх зос комунистами. Шицки улїци були окупїрани зос войском, вїцєтрало як даяка мобїлїзация. Вєцєй особи забїто и чєжко ранєто.

Чарїи покї повєли ше у вєлькїх рєамїрох у Грєчєскєй. Прєго шицки школи заварти а так исто и засїданїя парламєнту одложєни.

Нашол шєсє. У покраїни Онтарїо єдєн землєдїлєц чїсцєл своєю полєю и там нашол златку жилу. Учєни людє прєпатрєли його полєю и утвєрдзєли, же воно цєлїє злата. Єднє компанїя дала землєдїлєцовї вєлькє суму долари, да мєжє на тїм полєю копає злато. На тот спосєб члєвєк остєл богатїм.

Нємєцкї пєнєж почєл у послєднї часї пагєло падає, алє Амєрїка пришла Нємєцкєй на помєц па так ше тото паданє вєрєпосцї нємєцкєго пєнєжє стєновєло.

Органїзация жєбракєх. У японскїм варошу Токїо органїзовали ше жє-

браци на тот спосєб, же кєждї шємє „робїц“ своєю ремєсло лєм 3 годїни, же бї так нє було одвїше вєлькєй конкєрєнцїї, а же

бї на кєждєго пришєл шєр. Японцї милєсєрднї людєє и там жєбракєтво барз кєвнєтє.

Д о п и с.

Основанїя Р. П. Пр. Др. у Шумєчю (Славонїя).

Задвоєнїз будїтєльнїй дзїлї, а нїм будїтєрїй зєвїє до Свєго духосєнєства нашєго дєрєгого Архїєпїскупя Дїонїсїя, шєб в кєждєму сєлї вєлєжєно чїтальнїю.

Нєхотїли тєму і мї оєгати за другїмї і в нєдїлю днє 24 П. с. р. по Службї Божїї вїбралєсь пїд провєдом нашєго свєщєнїка, шєб оснєвати Прєсвєтїлє Товариство і у нашєму забїтєму сєлї.

Вєлїкє тє було свєто у нас, шєо зачїсєлось глєбєкє в сєрїях уєїх прїсєутнїх.

Шєб гїлєно сїантї і єрєзїжнї поїтрєбу тєй народнєй свєтїнї і у нас — вїстєрчїтє вєдєтї, шєо якє 30 лїт як почєли мї посєлєжєтїє тєт на чужїнї, а зє тєй час нє тє гєлєзкє вїдрїзанє вїд нєм, почєли уєсїхєтї, зєлїбєтї.

Старїнї упєлї духом, а молєднї нє мажєчї і нєвїзлїєнї нїчєго рїдєлєго — зачєли вїдвєлїтїє у вєє шєо чужє тє повєлї і сєбї тє вєє прїнїмєтї, так шє нам грєзїлє цїлєквїтє вїдпєрєдєвлєнє.

Зборї вїслєлї прївїтїє пїсьмє Прєсвєщєнєномє Влєдїшї.

Вїбрєтє вїдїл у сїлєд нєкого уєвїдшїлї: о. Жї Стїж (жє) голєва, а М. Сєшкє, Е. Дєкїв, Сємєн Грїчєк, Гнєт Фєрїшє, Іван Шєлєдрє і М. Мусє як прєчї вїдїлєвї.

Знєжєнїєм в пїдчєркнєтї, шєо у Збєрєжє вїєлє учєстє богєто рїмє-кєтєл. Пєлєкїв, а мнєгї в нїх стєлї члєнємї нашєго Товариства, шєб в тєй спєсїб спїлєно прїєкєжєнїє нєчєсєбєм і спїлєнї дїтєм.

При Товариствї вєлєжєно Чїтальнїю, до якєй запрїєнємєрєванє мїж вїшнїмї і дєлї часопїсїє з Гєлїцїнїцї, шєб в тєй спєсїб пїддєрєжєвєтї зєвїєк з рїднїм країєм.

Оєблїкнїшє вєцїквєлєнє поєкєлєлї дєкєтрї з молєдїкї і дє прєдстєвлєнє, тєму прї чїтальнї оснєванє і амєтєрєскїй крєжєк, шєо шє прєдє постєм дєлї однє вїстєпє, а в нє Вєлїкєднї Свєтє прїгєтєвїлєлє комєдїю на 2 днї „Знїмчєнїй Кєржє“, шєо нєдєлєсь дєбрє оєблїкнїє длє нас, шєб нє вїстєдєлїєнїє вїдє своєї рїднєй мєвї.

Пєбєжєтїєм брєтєжєм Шумєчєнїєм, шєб вєлєлїє дє прєцї нєлє сєбєю тє розїєлєлї тє духовє жєжрїву, шєо вєрєлєсь пїд лєнї сїрїжї, а у їх прїмїр — прєбуджєннє народнєго духа у нашїх рїднїх прєсвєтїлєх Товариствєх, шєб вїєлїєлїєлїє і прєчї сєлє жє парєкїє Кєнїкє, — так і вєє другї тєт на чужїнї шєо пєрєзкїданїє жїлїтє мїж тєгєшнїм нєсєлєннєм, а вїкрємє тї, якїм грєзїтє утрєтє народнєстї.

Гєчкє и прєграмє вєлєжєнє Товариства бєлїє пєпєрєплїгєвєнїє дєклємєцїємїє і вїдспївєннєм кїлєкєх народнїх пїсєнє.

Вїдспївєннєм гїмнє „Шє нєвємєрєлє Укрєїнє“ закїчїєлєсь тє вєлїкє Свєтє у нас, а учєснїкї одушєвлєнїє і пїдкрїплєнїє на дусї рєвєлєдїлїєсь дємїє в нєдєжєю вєрєжєу бєдєчїєстї своєї пєнєвєлєнєй країнї, шєо

„Вєстєнє Укрєїнє
Свїт прєвїлїє заслєтїтїє
И помєдїєтє сє на вєлїє
Нєкєлєнїкї дїтї.“

— Но так узїдзї ше, — отповєд кєчїєш.

— Па дєбємє, же ше узїдзї, дєдал бачїк Мїлутїн.

И зос тїм ше прїблїжєвалї гє мосцїку, дєє бул „вовк“. Вїнє сїрїжїшє бєнєдєвалї, и кєд булї уж дєсє блїскє, „вовк“ на нїх попатрєл, и вєц зєш глєву спунєл тє цєшкє вїєхєл. На кєчїєшєвї ше уж цєлєком стєрєх вїдзєл, єцї цєшкє сєлє повєсє, алє гє Мїлутїн зос рєку зємахнєл, єцї дєскєлє сєкєндї нєдзєл на кєчу, а вєц ше почєл бачїк Мїлутїн спунєвєц на зєдєк зос кєчє.

Кєд под нєгємї оєсєтєл твєрдє жєм, стєнул мїрнє. Рєкї у хтєрїх бєлє пушкє нєцєгнєл, єднє оєкє зєдєжурєл, другє баржєй отворєл, уєтє завар, и нєрєз ше чєлє, — прє-а-ас... „Вовк“ хтєрї ані на крєй рєзумє нє грїмєл, цєо ше мє рїхтє, кєд пушкє штрєлєлє нєрєз скєчєл и почєл сєкєкєц. Бачїк Мїлутїн зєш ше пєскєлєдєл як и прєд тїм, и уж бї бул штрєлєл алє у тїм мємєнтє „вовк“, хтє-

рї сєкєкєл нєрєз ше обрєцєл и почєл брєхєц. Бачїк Мїлутїн спунєл рєкї, нєпатрєл на кєчїєшє, а кєчїєшє на лєгє. Кєсє булї цїхє а вєц кєчїєшє скрїчєл цє мєл гєрєлє.

— Нє гєтєрєл є цї, же тє пєс?

— Тє гє... гєтєрєлї сєє.

— Вїдзїш, же мє дрєвє на кєркє обєшєнє а нє кєсєц у пїсєкєх як цє тї гєтєрєл!

— Тє уж тєрєз вїдзїм и є, же мє дрєвє.

— А пєлє єцї мє цєшкє под брєдє, тєкє як дєкєкє шкєтєлєкє, вїдзїш?

— Вїдєлїм!

— Нє знєш чїї тє пєс?

— Нє знєм. — Однєвєд Мїлутїн.

— Я знєм! Тє тєт пєс, цєо зєшє нєшїє зос сєлєнє, и на сєлєш пїємє, тєдзї прєз нєжїєчє, вєн и тєрєз цїгурнєо вїнєє у тєй шкєтєлєкє. Алє, кєд ше тєрєз гєдє дєзнє, же хтє мє штрєлєлє до пєсє, цїгурнєо нє дєбрє прєїдємє.

Мїлутїн ані слєвє нє прєгвєрєл, лєм ше мє почєлї гємбї трєсє, а кєсє

почєлї под нїм и нєгї дєрєгєц. Кєд кєчїєшє обєчєл, же под Мїлутїнєм нєгї скєкєлє дєрєз ше мє опїтєл.

— Цє цї Мїлутїнє, оєдє ше бєїш?

— Тє нє... нє бєл бїм ше, лєм дє знєм, же нєсє вїхтє нє пїдзєл.

— Мєжє бєц, же нєсє нїхтє нє вїдєл, гїбєлє тєт члєвєк, цєо идє тєм кєлєо дєлїнї, а цїгурнєо вїдзєл бє ше и тєрєз прїпєтєрєл!

— Нє гєтє ц... цє же дє рєбїм? нєрєдє мє.

— Бємє я нє знєм Мїлутїнє! Я цї гєтєрєл, же тє нєсє, нєлєспїшє будзє кєд будзємє цїхє, нїкомє нє трєбє вїч гєтєрїє, бєо ше бєдє лєкєдє зос нєсє пємєц, а в гєздє, кєд ше дєзнє тє нє нємє слєчєнїє дєзнєл, тє ше зос нїм крєшнїє нємїр, бєо кєд цє прїдє тє зос цє нїхтє нє знєл!

— Я бї ше пєшєл єцї нєшкє нємїрїє, алє я нє знєм, дєє тєт члєвєк бївє? гєтєрєл Мїлутїн.

— Вєн на сєлєшє бївє, однєвєд кєчїєшє.

— А вї знєє, же дєє? Пїтєл ше Мїлутїн.

— Знєм, знєм, я зос нїм познєтї.

— Нє кєд сєє зос нїм познєтї, вєц бїм вєс мєдлєд, дє вї пєйдєсєцє до нєгє, дє мє крєшнїє вїпрїпєвєдєцє, же як бєлє, мєжє бєц бї нам прєбєчєл...

— Я нє дєбєм, мєжєм пєїсє, лєм я вїпєвєтї нє сєєм бєц, бєо тї штрєлєлє.

— Нє будзєцє вїновєтї, нє, лєм идє.

— Дєбрє пєйдєм на вєчєр, а тї прїдє до мє нє рєно тє учєєш цєо тєм бєлє.

— Дєбрє пєйдєм, отповєд Мїлутїн.

И стїм ше рєзїшлї, Мїлутїн пєшєл цєо єднєй, а кєчїєшє цєо другєй дрєгї.

* * *

Кєд Мїлутїн прїшєл вєчєр зос сєлєшє, жєнє гє дєчєкєлє:

— Нє дємєлє сєм, же сєє тєкї трєпєк Мїлутїнє, мєгї сєє вїдзїє, же тє пєс.

— Є дє бємє, шє кєд тє пєс фєрїєскї, тє вєц нє мєжє знєц, же цє є.

Остарели лев.

(Зас баснох Кривога)

Устарел ше лев, ослабла сила у косцох, нестало уж тих зубох, с котрима вон дакеди страх бул своим неприятельом. Вон, чий глас, дакеди ше роалівал по лесох горох, терас, ето, од старосци, од хороти ослаблени, немощни, лем лежи, не може стац на ногох.

Не страши уж вон нікому и нічому. Обратно, шницки жаври су за лього оласни, бо кажди в ніх, за стари увреди лева, сце ше по свойому вимстиц на нім.

Пишни коль луна го с копитами, лукави мовк тарга го зас зубами, вол го штука с коньчистима рогами.

Видзи то магарец папера перши, и дума: як да и вон на нім свою вимсту спертши.

Патри место, дзе найбольшейше, да го вдери, до наймоцнейше „О Боже“, кричи лев, „бида, бида“. „Не дай дочекац такого стида. „Пошли на мене шмери, вопа не так зла, Як до песношліва увреда од осла“.

Вшеліячина.

Жителе на жемни. Число обивательох на жемской кулі виношуе по найновшим численю 2 миллиарди особи. Так у Европи живе 500 миллиони людзох, Азії 900 миллиони, Америки 220, Австралиї 7 миллиони. Наука доказуе, же би наша жем могла викармиц ище 10 раз тельо швета.

Найлегчейше ше одац женом на полуострову Корея. Там на 1420 хлопц приходзи 1000 жени. У Киваю на 1250 хлопц 1000 жени. Найтежше ше одац у Европи, особливо у Англиї, бо там вецей жени ест як хлопц.

Чи рыба глуна? У веліх народох постої присложа, котра гвари: глуми

— Добре, добре, будзеце ви го терас познац.

— Та дай мира жено, не крич бо дахто учуе, та ше газда дозна.

— Цо газда? Газда ше уж дознал!

— Кед Милутин учул, же ше газда дознал наново почалї под ним ноги циргац, анї вечерац не могол. Вноци скоро до 11 анї заспац не могол, рано ше подня зобудзел, и аберац ше, же пойдзе до того человека, цо го вщера вжал на коч. Але енци не бул готови, кед раз лем придзе тот цо Милутин сцел до нього нойсц.

— Добре рано Милутин!

— Дай Воже и вам, бачи.

— Цоже уж сце булі там пре лса?

— Бул сом, бул енци вечер.

— Та цо же вам гуторел тот человек?

— Цо ми гуторел? шницко ми гуторел. Гварел; же да сом го не пошел крапше прешитац та би нас придал, але же сом го прешитал та

как рыба. А чи то правда, же рыба така глуна? У найповни часи пошло за руку ученияком доказац, же рыба не глуше сотворене, бо ше да научиц велім стваром як и други животини.

Похари зас ляду. Докторе гваря, же ше хороти найбаржей прешошато похарами од скла и металу. Медзитим утвердзене, же на ляду ше не може затримац бацил. Прето пришли у Америки на думу, да правя похари зас ляду, котри ше на значайней температури отримаю лем пол годзини.

Драги рукопис. Тих дньох предаца у Берлину на лицитаціи библиотека князя Лайтенберга, у ко-

нам отлуци, лем гварел, же нас опише до „Руских Новинох“ кед амелем таки лаваре.

Нес не ранети прето нам и отлуци. Гуторел, же вон му ноши писма на салаш, и зас салашу, вецей раз ше при тим мосцику застанови дзе и вщера. Бо раз там нашол торбу зас слапину, хтору цигурно дахто страцел. Баш и вщера иссол едно писмо у хторим тото писало: „Кед сцеце да идземе до Вербасу на вийац все придзе енци вешка на салаш. Поздрав Н. Н.“, и то шницко цо сом ци мал повесц Милутине.

— Но слава Богу, кед нам отлуци, гварел Милутин.

— Отлуцел вам, але чуеш, же нас да до новинох!

— Ша то ніч, цо до новинох лем, кед плациц не мушиме, гуторел Милутин.

— Правда, же ніч цо лем до новинох додал кочияш.

Но та, кед ім ніч анї одному, та зато їх терас описуем. Коцурец.

трей ше находзел оригинални рукопис слаптого римского историка Тита Ливия, котри жил за часох Христа. Рукопис купел еден Американец за 400.000 дит.

Английски писателе за своєю писане до-

ставаю вельки награди. Так на пр. писатель Кам од своіх книжкох доставе 23 миллион дит. рочне. Сер Бери 12 миллион, Бернар Шо 7 миллион, а Уелс 6 миллион динари рочне.

Шветочни Отпочивок

Недзеля Мироносиц.
ЕВАНГ. ОД МАРКА, ГЛ. XV,
ЗАЧ. 69.

„Люби не ищет своих си“.
(Кор. 1. 13. 5.)

Медзи веліма жидовскими панями, як книжкениками, фарисеями, садукееями, князями, архиереями, законшанцами, советниками... ипак ше нашол давден *иссебични*, по *човсколюбли* пан, котри припознал Исуса и указовал му чесц и теди, кед Исуса скоро шницки зохабели. То бул благообразни довитник *Иосиф Ариматейски*. Вон ше старал, да ше св. тіло Иисусово достойно погребе. Иосиф не патрел на своіх *неправедних* *пайташох цо поведза*, але остал при *правди*.

Вожди жидовского народа презрели Христа пре своєю самолюбство. Вони найме видзели, же Христос не идзе за німа, але *цалком* *своєю драгов*, па прето го мержели. Вожди Жидовского народу були теди заняти цалком з едну идею, да ше однею власци римскей, и да утемеля кральовство свое: *„Царство Израїлево“*. При тей акци шницко друге було споредне. Мержня на погана владалца Римлянина наполньовала им шерца, а на идею Месиянску, хтору *пророки* *наказовали*, *не думали*. Им на шерцу було цар-

ство жемске, а не божие, месийске, па прето, кед видзели, же им худобни, *духовни Иисус*, не будзе од помощи, *одруцели го*, як не потребного человека не патраци, чи вон виновати чи не.

Исус постал жертва *их самолюбия, егоизма, себичности*, бо патраци лем на свой земски интерес (хасел), *одруцели од себе Бога*, котри пришол пре цали швет, найперше пре избрани народ, а вецка пре шницки. Страшни в грех *самолюбие*, пре котре Иисус бул осудзени па шмерц. Тот грех с темель шницким другим. У тим греху уж ше находзи и гевтот, *цо ше вола перши: пиха*, бо самолюбец не патри на ніч и на нікого, лем вше на то, цо йому годзи, цо вон сце, а *праведносц и любов луща на страну*. У таким пацмнеб розум и шерцо, па таки человек приправни па шницке зло, як були вожди народа Жидовского. Цилат и заведзени народ. Самолюбие в вше зло, и ноши як поединцу, так цалому народу нещесце. Будземе то толковац, ас муки и шмерци Христовой, па увидзиме, же лем чисте *човсколюбство годно ушесциц човска*, и цали род човечи.

То нас научи *разматранс* *муки и шмерци Христовой*.

Мих. Мудри.

Нашо претплатніци

Обновели предплату слідующи п. п.:

Имя	адрес	сумма	год
Даница Лабов	учителька Миклошевци	100	Дни.
Михайло Новак	Р. К. 710.	100	"
Сабо-Дайков	Янко Дирдьов	50	"
Слена Базов	Дирдьов	50	"
Рац Янко	Р. К. 903	100	"
Кудаш Дюра	Р. К. 783	50	"
Пельга Михайл	Коцур	100	"
Семан Кевсен	Р. К.	25	"
Тимко Михайло	Коцур 771.	100	"
Михал Крдел	Нови Саз	100	"
Арвай Андрия	Стари Вербас 85	100	"
	1930.	100	"

ТАРІОВИНА

Жито	Дин.	Овес	Дин.
235—240	—	240—245	—
Кукурица	247—250	Мука 0	345—350
Раж	230—235	Мука 2	315—320
Ярец	252—255	Мука 5	295—300
Пасуля	1000—1400	Мука 6	270—275